

čast!» Odšel je, kakor je prišel, še bolj nem in še trši. Izginil je na dvorišče, se vrnil takoj in se zopet tiho podal v sobo. Oblekel je kožuh, pokril kučmo in s stisnjenimi ustnicami obstal nepremično sredi sobe. Ves čas se ni ganil. Spodaj je zaslišal ropot, njene in Lukine korake. Čul je, kako Zeba ihti. Njemu je hotelo počiti srce, a stal je trdo in uporno. Ko je vse utihnilo, se je splazil na dvorišče, zavil za plotovi in s širokimi koraki utiral gaz skozi temo. Odpel si je kožuh, snel kučmo in sopel težko, težko. Trdo so bile noge v sneg, do kolen se je ugrezal. Pa ni maral za trenutek oddiha. Za plotovi na kolodvoru je obstal in strašno je udarjalo očetovsko srce. A stal je ukopan.

Zapiskal je vlak, videl je, kako se je vrnil Luka sam na voz.

«Zdaj sem sam, čisto sam!» Sklonil je glavo in kakor se je telo majalo in se upogibalo v snegu, tako mu je padala osivela glava po prsih.

* * *

Matere so ležale v snegu in molčale v trdovratnem molku. Nobeno oko se ni nocoj odprlo, ne razsvetlilo. Vse so čutile, da jih je zapustilo nocoj dvoje mladih bitij. Iz sočutja so se zaprla usta. Pozno v noči pa je obstal med njimi sivolas Matija, ki je iz obupne osamelosti svojega srca preklinjal ono izmed njih, katera je nosila njega in njegove otroke. (Dalje prihodnjič.)

Nekokrat je mislil že / hrvna, da je priporočalec premnogobese. Res da priporočam na črno - a vse, kar je bilo zanimivo / ton čip.

Janko Glaser / Avgust

Molčijo lesovi —
le daljni vetrovi
čez visoko nebo
nad njimi oblake bele ženo.

Zamišljeni, resni
čez svod nebesni
počasi, brez konca
drug za drugim gredo;
v neznano daljino
čez temno modrino,
kot da mimo jesenskega šli so sonca,
tih blesk neso.

Molčijo lesovi.
A že vetrovi
izza daljnih slemen
ženo oblake in jesen.